

ŘÍJEN 2017

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

- Václav Veselský OP: Úvodní slovo | 2
- Marcela Magdalena Machačíková: Společně na misiích
Dny víry Sušice 2017 | 3
- Antonín Krasucki OP a Gabriel Malich OP: Cesta milosrdenství
První sliby fr. Václava OP | 5
- Gabriel Malich OP: Opravdický klášter 5 | 6
- Antonín Krasucki OP: Exerciie v Bojkovicích | 7
- Obláčka u sester dominikánek | 8
- Sliby v Díle blažené Zdislavy | 8
- Eva Imelda Fuchsová:
Dominikánské sny v Čičmanoch | 9
- Ze života místních sdružení LSSD | 10
- Bruno Cadoré OP: Poslání kázat evangelium
List magistra řádu po kongresu o poslání Řádu kazatelů, 2. část | 15
- Setkání České dominikánské rodiny Olomouc 2017 | 19
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
říjen–listopad 2017 | I–IV

Milí bratři a sestry,

Nejlepší účastí na misii řádu je tady a teď konat co nejlépe to, co mi přísluší, a modlit se a obětovat námahu dne za ty, ke kterým jednou budu poslán.

začal nový školní, resp. akademický rok. Pro mnohé to kromě konce dovolených a větší zaplněnosti pracoviště neznamená žádnou změnu. Pro jiné to znamená dřívější vstávání do chóru nebo na ranní mše svaté, během prázdnin vynechané. A ještě pro jiné znovu začíná plně zapojení do školního či akademického života, ať už z pozice učitele, nebo studenta. A pro některé slovo „znovu“ platí jen částečně, nebo dokonce vůbec. Sám patřím do předposlední kategorie – sice to není moje první zkušenost se studiem, ale začíná mi dominikánský studentát.

Studium je od počátku řádu jedním z našich hlavních způsobů askeze. Filosofie a teologie jsou pro mě zatím spíše radostí, nicméně jejich asketický rozměr se s množstvím látky k nastudování jistě brzy ukáže. Na druhou stranu, žádná křesťanská askeze není samoúčelná a „ordo praedicatorum“ se překládá jako „řád bratří kazatelů“, ne „řád bratří vypovídačů filosofických predikátů“. Příklad svatého Tomáše ukazuje, jak i ty filosofické predikáty mohou alespoň do jisté míry podpořovat kontemplaci, a určitě pomáhají předávání jejich plodů. Studium tak je pro nás dominikány součástí hlásání přinejmenším dvěma způsoby: jako askeze se spojuje s modlitbami (nejen) našich mnišek za plodnost apoštolátu celé dominikánské rodiny a jako kontempace pravdy, resp. Pravdy je přípravou na naše budoucí hlásání. To odpovídá odpovědi, kterou jsem v noviciátě dostal na sny o budoucí evangelizaci: nejlepší účastí na misii řádu je tady a teď co nejlépe konat, co mi přísluší

(včetně studia), a modlit se a obětovat námahu dne za ty, ke kterým jednou budu poslaný. Ať už pro nás nový školní rok představuje jakoukoli změnu, kéž naše každodenní oběti (nejen studijní) přinesou hojné ovoce!

fr. Václav OP

Společně na misiích

Dny víry Sušice 2017

Dny víry v Sušici probíhaly v týdnu od 23. do 30. července. Na misiích se podíleli zástupci celé dominikánské rodiny: bratři, sestry a laici spolu se stálými příznivci našeho řádu.

Už příjezd do letošního místa misíí byl podnětný – okamžitě po příjezdu jsme byli obklopeni místními farníky, kteří na zahradě kapucínského kláštera oslavovali narozeniny několika členů farnosti. Kapucínský klášter se pak stal díky bratru Romualdovi, který nás jménem bratří kapucínů laskavě přijal, našim domovem po celý příští týden. Bratři kapucíni nám v klášteře poskytli útulné a modlitbou prosycené útočiště. Klášterní kostel svatého Felixe se bohužel právě opravoval a byl uzavřen. K bohoslužbám a modlitbám jsme proto chodili do děkanského kostela svatého Václava.

Město Sušice mě okouzlo. Velikost tak akorát pro příjemný život, nádherné okolí, přívětiví lidé. Snad ještě nikde jsem neviděla tolik usměvavých lidí, ale především zapojení místních farníků do Dnů víry bylo úžasné. Přijali nás jako opravdové přátele a bratry. Jejich přínos při službě v otevřených kostelích a během adorací Nikodémovy noci, podpora i při misijní činnosti v ulicích, to vše bylo pro mne mimořádné. Spolupracovali s námi i místní františkánští terciáři, kteří jsou v Sušici velmi aktivní, nejvíce pak bratr Miroslav Melcher s manželkou.

*My všichni
se máme stát
podobestvím.
Aby každý, kdo
se na nás zadívá,
poznal, kdo je
Kristus: cesta,
pravda a život.*

Foto: © Marek Novák / Člověk a víra

Služba na ulici byla náročná jako vždy, ale v Sušici jen málokdo odmítal hrubě nebo s odporem naše pozvání k rozhovoru nebo do sušických kostelů či na různé akce.

Evangelizace na náměstí byla doménou především otců Ludvíka a Gabriela. Otec Pavel

s dalšími misijními týmy procházeli Sušici a byli viditelnou upoutávkou Dnů víry.

Kulturní program připravený na celý týden nebyl určen pouze pro jednu skupinu lidí. Na své si přišli jak příznivci rockera Ládi Křížka nebo skupiny Tov Toda, tak filmoví fanoušci. V rámci misí byly promítány filmy Psi Páně a pohádka režiséra Jiřího Stracha Anděl Páně 2, po jejímž promítání následovala beseda. V děkanském kostele byla instalována výstava k jubileu našeho řádu. Fotogalerii a video ze Dnů víry mohou čtenáři najít na stránkách farnosti: www.farnostsusice.cz.

Velkou odezvu měl duchovní program Nikodémova noc: každý večer byl při něm až do 22 hodin otevřen děkanský kostel svatého Václava. Lidé zde mohli posedět, přemýšlet, modlit se, adorovat, za zpěvu z Taizé se otvírala srdce. Přítomní kněží jednak zpovídali, jednak rozmlouvali s příchozími. Mnozí lidé pozvaní během pouliční evangelizace skutečně přišli a otevřeli svá srdce Bohu.

Chci se také zmínit o mimořádném místě – o kapli Anděla Strážce, zvané Andělíček. Podle pověsti si na tomto místě hrálo malé dítě, když se mu kolem nohy ovinul jedovatý had. Dítě ve strachu a úzkosti spatřilo anděla, který se k němu sklonil a had zmizel. Z vděčnosti zde obyvatelé Sušice postavili kapli zasvěcenou Andělu Strážci, ochránci města. Kaple byla vysvěcena v roce 1683. V roce 1735 byla kaple obehnána ambity se třemi branami. V rozích ambity jsou další kaple zasvěcené Matce Boží zobrazené na Palladiu, svatému Janu Nepomuckému, svatému Floriánu a svaté Máří Magdaléně. Toto místo má úžasnou atmosféru, je to taková místní Svátá Hora. Kaple s ambity stojící na kopci nad Sušicí mě spolu se hřbitovním kostelem Panny Marie svou atmosférou oslovila zcela zvláštním způsobem.

Je třeba také upozornit na milostný obraz Panny Marie Bolestné v kapucínském klášteře. Kostel svatého Felixe, kde bývá obraz umístěn, se oprá-

voval, proto byl obraz uchovávan jinde. Měli jsme však možnost uctít jeho originál. Veřejná účta k tomuto obrazu se datuje od roku 1649, kdy po modlitbách před tímto obrazem obživlo dítě, které po narození nejevilo známky života. Mozaika podle obrazu zhotovená zdobí průčelí kostela svatého Felixe.

Z osobní zkušenosti mohu říci, že ubytování v klášteře kapucínů a stravování, které měl na starosti náš bratr Jan Jáchym Beneš, byly skvělé.

Velký úspěch měli mladí hudebníci a zpěváci z našich řad, kteří díky svému nadšení a talentu potěšili a přivábili do kostela mnohé obyvatele města a okolí. Velký dík patří panu faráři P. Marku A. Donnerstagovi a celé sušické farnosti, která je aktivní a duchovně opravdu žije.

Marcela Magdalena Machačíková

Cesta milosrdenství

První sliby fr. Václava OP

Třináct noviců v neděli 13. srpna složilo ve Varšavě své první sliby. Jedenáct Poláků, jeden Rus a jeden Čech. Bratr Václav Veselský složil sliby do rukou českého provinciála P. Benedikta. Polský provinciál P. Pawel Kozacki v kázání novicům tlumočil poselství tří osob z Božího slova 19. neděle během roku.

Foto: A. Pawlowski

a) prorok Eliáš: Rozhodujete se pro cestu protikladů, „od mantinelu k mantinelu“. Po vítězství nad 400 bálovými proroky jsem zakusil moc a sílu. Pak jsem musel utéct před Jezabel, jedinou ženou, v depresi jsem chtěl zemřít. Na cestě následování budete jednou nahoře, podruhé dole, zažijete jak pocit síly, tak i velké slabosti.

b) apoštol Pavel: Je to také cesta smutku a bolesti, protože lidé, které budete milovat a na kterých vám bude nejvíce záležet, nebudou Boží slovo přijímat. Jako kazatelé nemáte garantováno, že to, co budete hlásat, bude přijímáno.

c) Pán Ježíš: Přátelé, očekávám od vás, že budete se mnou přebývat v tichu a samotě a zároveň po vás budu chtít, abyste vsedli do lodí a veslovali v bouři na druhý břeh (*contemplare et contemplata aliis tradere*). V extrémních situacích pamatujte na jediného. Opakujte Petrovo gesto: Pane, zachraň mě! Kráčet sami bez Božího milosrdenství a milosrdenství bratří nedokážete. Říkám vám však: Odvahu, to jsem já, nebojte se!

Po slibech se bratr Václav přesunul do konventu v Olomouci, kde je součástí česko-slovenského klerikátu a kde v září započal první rok svých filosofických a teologických studií.

ffr. Antonín OP a Gabriel OP

OPravdický klášter 5

Foto: ČDP

Po ložské pauze, způsobené zahlcením bratří přípravou krakovského setkání mládeže, odbylo se na konci srpna páté pokračování *OPravdického kláštera* – několikadenního pobytu v olomouckém klášteře pro kluky mezi 15 a 25 lety. Hlavními

doprovázejícími byli fr. Metoděj, klerikát (fr. Václav a fr. Joachim), včetně svého magistra (fr. Lukáš), a za olomouckou komunitu fr. Gabriel. Hlavním tématem letošního ročníku byla Panna Maria.

Účastníci, v počtu 7ks, přijeli ve středu 30. srpna večer. Každý den se účastnili společných modliteb a jídla s bratry, až do oběda v neděli 3. září. Dopoledne bylo vyhrazeno krátké katechezi na mariánské téma (přednášejícími byli ffr. Štěpán, Antonín, Metoděj a Justin) a společné práci na zahradě, odpoledne byl čas na reflexi ve skupinkách, sport či procházku, večery jsme pak trávili buď modlitbou, nebo u táboráku, nebo sledováním filmu. V sobotu jsme podnikli výživnou pěší pouť na Svatý Kopeček (a zpět).

Ohlasy, ač od nepočtených účastníků, jsou vesměs pozitivní, pokračování napřesrok dá se očekávat.

fr. Gabriel OP

Exercicie v Bojkovicích

Již tři roky je přelom července a srpna pravidelným termínem konání exercicií pro bratry české a slovenské dominikánské provincie. Po Svatém Hostýnu a Piešťanoch v minulých letech jsme se letos sešli v Bojkovicích v prostorách církevní školy sociální a pedagogické, kterou vedou naše kongregační sestry dominikánky: čtrnáct otců a bratří z obou provincií, kněz a jáhen z konspociace kněží a jáhnů, jedna kongregační sestra s postulankou. Provázel nás bývalý slovenský provinciál O. Reginald Slavkovský. Vždy na začátku dne nás uvedl do základního úryvku Písma, nad kterým jsme měli strávit hodinu času. Téma potom rozvinul v přednášce. Podstatným prvkem exercicií byla společná modlitba Liturgie hodin a slavení mše svaté. Večer jsme mohli strávit buď v tiché adoraci před Eucharistií, nebo vzájemným sdílením a diskusí nad tématem dne. Měli jsme i možnost vyrazit do krásné okolní přírody Bílých Karpat, i když na procházku dávala mnohým zajít chuť vedra nad 30 °C.

Téma „Čas a věčnost. Primát vztahů ve světle Trojiční teologie“ nás provázelo po celý týden: Přítomnost vždy pevně uchop. Vždyť každá chvíle má nekonečnou cenu, protože zastupuje celou věčnost. (Goethe). Přítomný okamžik je bránou věčnosti. Velké věci se rodí z maličkostí, kterým věnujeme náležitou péči. Základ velikosti tvoří úcta k malým věcem přítomného okamžiku, a nikoli honba za představou něčeho velkého. V životě Nejsvětější Trojice jde o nepředstavitelnou vzájemnost lásky – bezvýhradné dávání a přijímání. Pohled na Nejsvětější Trojici nám pomáhá budovat vztahy. Trojiční teologie nás povzbuzuje, abychom se dávali celí do vztahů.

Téma „Čas a věčnost. Primát vztahů ve světle Trojiční teologie“ nás provázelo po celý týden: Přítomnost vždy pevně uchop. Vždyť každá chvíle má nekonečnou cenu, protože zastupuje celou věčnost. (Goethe). Přítomný okamžik je bránou věčnosti. Velké věci se rodí z maličkostí, kterým věnujeme náležitou péči. Základ velikosti tvoří úcta k malým věcem přítomného okamžiku, a nikoli honba za představou něčeho velkého. V životě Nejsvětější Trojice jde o nepředstavitelnou vzájemnost lásky – bezvýhradné dávání a přijímání. Pohled na Nejsvětější Trojici nám pomáhá budovat vztahy. Trojiční teologie nás povzbuzuje, abychom se dávali celí do vztahů.

Díky za vše, čím nás Pán Bůh obdaroval, díky O. Reginaldovi za laskavé doprovázení a bojkovickým sestrám za skvělé zázemí!

fr. Antonín OP

Foto: Fr. Šimon OP

Obláčka u sester dominikánek

Foto: Sestry dominikánky

S vděčností Hospodinu oznamujeme, že dne 6. srpna 2017 přijala roucho svatého otce Dominika slečna Pavla Růžičková, původem z Prahy, a na svátek Proměnění Páně se proměnila na sestru Emilii.

Absolvovala studium biologie na PřF UK a obor Rostlinolékařství na ČZU. Pracovala v laboratoři výzkumného ústavu a poté, po

doplnění pedagogického vzdělání, působila jako vychovatelka v Katolickém domově studujících v Praze.

Jako patronku a směr svého řeholního života si zvolila blahoslavenou Emilií Bicchieri OP. Nyní prožívá svůj noviciát se svou magistrou s. Miriam Hřebačkovou OP v klášteře ve Střelicích u Brna.

sestry dominikánky

Sliby v Díle blažené Zdislavy

S radostí v srdci Vám oznamujeme, že 30. září 2017 v 11 hodin při mši svaté v chrámu svatého Václava v Křižanově sestry Mgr. Bc. Eva Jana-Pavla Dominiková ze Vsetína a Marie Terezie z Lissieux Švarcová z Plzně složí třetí sliby na jeden rok a sestra Mgr. Iva Hojková z Českých Velenic složí druhé sliby na jeden rok do rukou představené Sekulárního institutu Dílo blažené Zdislavy a jeho spirituála P. Antonína Krasuckého OP. V tento den všechny sestry Díla blažené Zdislavy slavnostně obnoví své doživotní sliby.

Pokorně prosíme o modlitbu za vytrvalost v povolání a za náš duchovní růst.

sestry zdislávky

Dominikánské sny v Čičmanoch

Snít dominikánské sny... nás opět přinutili naši slovenští bratři a sestry. „Přinutili“ není to správné slovo – jen nám k tomu připravili vhodné podmínky. Černobílé dominikánské vankúše (neboli polštáře, pro ty, kdo už slovenštinu zapomněli) a černobílou deku, postel (dostí tvrdou, aby ty sny nebyly příliš nereálné). A především srdečné přivítání, přátelskou atmosféru sršící nápady a vizemi do budoucna – takže člověk zde mohl snít i za bdělého stavu.

Kapitula byla zahájena slavností svatého otce Dominika a v následujících dnech kapituláři a hosté vyslechli zprávy o uskutečněných i plánovaných projektech, o probíhajících aktivitách a nápadech do budoucna. Česká delegace (ve složení Miroslav František Falkenauer, Vladimíra Růžena Falkenauerová, Eva Imelda Fuchsová, Ivan František Bok) přijela až ve čtvrtek, takže o mnoho přišla, ale i tak vyslechla mnoho zajímavých referátů. Tiše Slováckům závidíme projekt Ábelová – pustý dvůr uprostřed lesů, kde bratři spolu s laiky vlastníma rukama staví „centrum kontemplace“. V tamní divočině se prý totiž nedá dělat nic jiného než kontempletovat. Rádi bychom zkusili, jestli to bude fungovat i na Čechy, takže jsme si u bratra Mannese předběžně zmluvili podzimní termín na Abelovej (nejen) pro Čechy. Pojeďte s námi, konkrétní informace budeme podávat na stránkách laiků OP. Další skvělý projekt je „Dotek krásy“, umělecký festival s velkou apoštolskou účinností, který se koná každoročně na jaře v Banské Štiavnici.

Ale i když se zaměříme jen na čistě laické projekty, obdivuhodná je například Škola formace, která probíhala v minulých letech právě na Ábelové. Obnášelo to pro formátory, resp. formátorky, z celého Slovenska, především

by byly schopny nabízet farnostem, školám či jiným adresátům „kázání“ na různá témata.

Za zmínku stojí „Pakt Piera Giorgia Frassatiho“, který má inspirovat především mladé lidi a ukázat jim cestu, jak žít autenticky křesťansky, aniž by to znamenalo život na kolenou v přítmi kostelů. Velmi nás oslovila také „Noc bdenia“, která – na podobném principu jako ustavičná adorace nebo živý růženec – řetězí bdění jednotlivých bratrstev a jejich členů do nepřerušného bdění v Boží přítomnosti. Sami jsme se loni na slovenském formačním setkání přesvědčili, že celonoční bdění před Nejsvětější svátostí je pro mnoho členů úplně běžnou záležitostí, která nevyžaduje zvláštní pozornost.

Ale uznání a chvála byly oboustranné. Slovinci zase obdivovali naše knihy, které jsme jim přivezli. A nejen obdivovali – v překvapivém množství je i nakoupili, a při namátkové kontrole jsme zjistili, že je dokonce čtou! Také svatá Zdislava stále přitahuje, a my jsme mohli s radostí referovat, že se z Jablonného stává příjemné místo, po všech stránkách vlídné k poutníkům, a to i díky dominikánským laikům – dobrovolníkům. Setkání dominikánské rodiny se také daří lépe nám než Slováckům. Letní misie jsou typicky český formát, který by na Slovensku zřejmě nenašel uplatnění, a pokus o ČODLF (resp. o něco podobného) se také neuchytil. Takže skóre je přibližně vyrovnané...

Nicméně něco je přece jen jinak. To množství času trávené společně během roku dává slovenské provincii zvláštní šmak. Mimoděk to vysvětlil otec Mannes v jednom ze svých skvělých kázání: že přece základem jakéhokoli společného díla je přátelství. Na prvním místě teologální láska – protože od Tomáše Akvinského víme, že i ta patří do rodu přátelství –, ale i cíleně budované lidské přátelství. To je asi nejsladší sen, který jsme si z malovaných Čičman tentokrát odvezli.

Eva Imelda Fuchsová

v důchodovém věku, vydat se desetkrát do té nevlídné pustiny na celý víkend, aby zde dosáhly pověření předávat dominikánského ducha dalším členům ve svých bratrstvech. Nyní, po skončení prvního běhu, následuje kurz kázání pro laiky, a to s cílem vytvořit kazatelské týmy složené z bratří, sester a laiků, které

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

Říjen 2017: Povolání, slib, věrnost

Stanovy II, 8; III, 15; Směrnice I, 5; I, 8–11.

Vzpomeňme znovu na svoje povolání, na to, co nás přitáhlo k dominikánskému řádu. Obnovme svůj zápal! Uvědomme si svůj slib – slibovali jsme, že budeme žít podle Stanov po celý život. Jak můžeme žít podle něčeho, co neznáme? Dejme si předsevzetí, že se seznámíme se Stanovami. Můžeme je chápat jako svazující povinnost, nebo jako dar – stejně jako Desatero nebo církevní přikázání.

Damián Byrne: „*Mějte tyto Stanovy ve svých srdcích a komunitách jako evangelní kvas rozněcující svatost a podněcující apoštolát v jednotě s celou dominikánskou rodinou.*“

Obnovme svůj zápal

„*Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý.*“ (Jan 15, 16)

Výše uvedený citát z Janova evangelia nám má připomenout, že do dominikánského řádu nás povolal sám Pán. Není to naše volba, naše „zájmová činnost“, je to úkol a poslání, které jsme dostali od Pána.

Výše čteme výzvu: Obnovme svůj zápal! Také sv. Pavel nás k tomu vybízí: „*zase oživ plamen Božího daru*“ (2 Tim 1, 6). Jak tento zápal obnovíme? Pouze u Pána, vždyť on sám je příčinou a zdrojem tohoto zápalu: „*Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?*“ (Lk 24, 32)

Na počátku jsme obdrželi zápal, oheň. Aby oheň neuhasl, musíme jej chránit a udržovat, živit jej a přikládat palivo. Je třeba být s Pánem v neustálém živém a důvěrném vztahu, investovat do toho vztahu čas, myšlenky, emoce, city, činy, sebe sama, prostě vše co máme. K tomu nás vybízí i sv. apoštol Pavel: „*Přinášejte sami sebe v obět živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba.*“ (Řím 12, 1)

Vždyť jsme našli poklad a vzácnou perlu (viz Mt 13, 44–46)! O tento poklad ale můžeme přijít, protože jej máme v křehké hliněné nádobě (viz 2 Kor 4, 7); přitom ale poklad není jen náš, máme jej svěřený a jsme proto povinni se o něj starat: „*Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí*“ (2 Tim 1, 14).

Modleme se tedy k Duchu svatému a neustále a vytrvale jej prosíme, aby v nás tento svěřený poklad opatroval a rozmnožoval. Jedneme jako služebníci, kteří ke svěřeným hřivnám jednou tolik vyzískali a při účtování byli pochváleni a odměněni; nikoliv jako služebník „špatný a líný“, který svou hřivnu skryl a zakopal: nakonec byl potrestán (Mt 25, 14–30). Pracujeme pro Krista, nikoli pro sebe; vždyť schopnosti, prostředky, cíl i plody našeho povolání (totiž svěřené hřivny) jsou Kristovy, nikoli naše. Povolal nás na svou vinici a pracujeme pro něj: „*Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.*“ (Mt 20, 4)

My jsme toto Pánovo povolání přijali, proto tedy nyní obnovme svůj zápal!

Boží volání

Náš život dostává smysl, je-li živou odpovědí na Boží volání. Jak ale Boží volání poznat? Mnozí si kladou otázku: „Co ode mne Bůh očekává?“

Ve vnitřním tichu může zaznít tato odpověď: „Měj odvahu dát svůj život pro druhé. V tom najdeš smysl svého života.“

Bůh očekává, že budeme odleskem jeho přítomnosti, že poneseeme jeho evangelium.

Kdo na tuto výzvu odpoví, je si stále vědom svých slabých stránek, své křehkosti, ale v srdci uchovává tato Kristova slova: „Neboj se, jen věř, a budeš zachráněn!“

Jsou lidé, kteří vnímají Boží výzvu velmi hluboce a uvědomují si, že je to pro ně povolání na celý život. Někteří tušili toto povolání už v dětství.

Sílu, která je oporou takového celoživotního „ano“, má Duch svatý. Nevložil snad do lidské bytosti touhu po věčnosti a nekonečnu?

V něm je možné stále znovu nalézat nadšení a říkat si: „Měj srdce odhodlané a jdi svou cestou dál!“ A může přijít i poznání, že někdy právě v náročných situacích se člověk stává plně sám sebou.

A tehdy Duch svatý svou tajemnou přítomností završuje v našich srdcích proměnu. Pro některé může být rychlá, pro jiné téměř nepostřehnutelná. To, co bylo temné, co nás zneklidňovalo, se postupně vyjasňuje.

Až do konce lidského života může odvaha takového „ano“ přinášet tolik jasu.

V tomto „ano je průzračná důvěra. Je to láska nade všechnu lásku.

(z knihy Bratr Roger z Taizé: Netušená radost)

Čtení z Písma: Mt 20, 1–16; Mt 25, 14–30; Iz 6, 1–8; Jer 1, 4–9

Otázky:

- Co mě přivedlo do dominikánského řádu?
- Posunul jsem se od té doby, prohloubil jsem svoje motivace?
- Jak slib změnil můj život?
- Znáám Stanovy a Směrnice v obecných bodech a v těch bodech, které se mě bezprostředně týkají?
- Víím, co je pro můj terciářský život závazné a podstatné, a v čem bych měl žádat o dispens?

Četba: Amen 10/97 Povolání

Světce: blahoslavená Magdalena Panattieri

Doporučená literatura:

Patrizio Rota Scalabrini: Písmo jako anděl průvodce: navigace na cestě povolání

Philippe Madre: Boží volání: rozlišování povolání

Fabio Ciardi: Jít za Kristem: kniha nejen pro ty, kdo hledají své duchovní povolání

Herbert Alphonso: Osobní povolání

Listopad 2017: „Nazývám vás přáteli...“

Služebníci, přátelé, Boží děti

Pán Ježíš nazval své učedníky přáteli: „Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého otce.“ (Jan 15, 15). Zároveň jim ukládá příkázání: „To je mé příkázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.“ (Jan 15, 12).

To řekl Pán při Poslední večeři ještě před svým utrpením. Za krátkou dobu, po jeho Vzkříšení a Nanebevstoupení, o Letnicích, se učedníkům dostalo ještě většího, vpravdě božského a královského daru: Vylitím Ducha svatého se stali učedníci pro Kristovy zásluhy Božími dětmi, královskými dětmi a Kristovými bratry a sestrami. Od té doby je každý, kdo je pokřtěn ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, znovu zrozen z vody a z Ducha svatého a je novým člověkem (srov. Jan 3, 5), novým stvořením a zároveň novým členem Boží rodiny.

Svatý apoštol Jan píše: „Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.“ (1 Jan 4, 16). Bůh je láska a tato láska sama se nám daruje a pozvedá nás k sobě, svou milostí nás proměňuje k obrazu svého Syna, dává nám účast na své přirozenosti a tím z nás činí Kristovy bratry a sestry.

Potvrzuje to i sv. apoštol Pavel: Bůh „ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista.“ (Ef 1, 5).

A dále: „Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá ‚Abba, Otče!‘ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.“ (Gal 4, 4–7).

Druhy lásky

Antičtí Řekové v Kristově době rozlišovali 4 druhy lásky, pro něž měli samostatné výrazy:

- *storgé* – náklonnost, příbuzenská láska; silný citový vztah bez sexuálního činitele
- *erós* (lat. *amor*) – láska, která po něčem touží (jde o širší pojem, který zahrnuje více, než pohlavní touhu)
- *filia* – vzájemná láska mezi přáteli
- *agapé* (lat. *caritas*) – láska pečující, která se přiklání k druhému skrze milující skutky proto, že jej *chce* milovat. Toto „slovo vyjadřuje zkušenost lásky, která se nyní stává opravdovým objevením toho druhého a překonáním sobeckého zaměření, které předtím jasně převládalo. Nyní se láska stává starostí o druhého a péčí o něho. Není to už hledání sebe, ponoření do opojnosti štěstí, protože láska nyní usiluje o štěstí milované bytosti. Láska se stává odříkáním, je hotova k oběti, ba dokonce to vše sama vyhledává.“ (encyklika *Deus caritas est*, část I, odst. 6). Slovo *agapé* je řeckým překladem hebrejského *ahabá*, výrazu pro lásku ze starozákonní Písni písní.

V Novém zákoně se z těchto výrazů užívají pouze 2 poslední jmenované: *filia* (2x) a na všech ostatních místech *agapé*.

Ctnost lásky

Láska je spolu s vírou a nadějí božskou ctností. Božské ctnosti uzpůsobují lidské mohutnosti pro účast na božském životě. Božské ctnosti se vztahují přímo k Bohu. Uschopňují křesťany, aby žili v důvěrném vztahu k Nejsvětější Trojici. Původem, důvodem i předmětem božských ctností je trojjediný Bůh. (viz KKC 1812)

Božské ctnosti Bůh vlévá do duše věřících, aby byli schopni jednat jako jeho děti a zasloužit si věčný život. Jsou zárukou přítomnosti a působení Ducha svatého ve schopnostech člověka (viz KKC 1813). Láska je božská ctnost, kterou milujeme Boha nade všechno pro něho samého a svého bližního jako sebe z lásky k Bohu (KKC 1822). Vede-li křesťan mravný život oživovaný láskou, dává mu to duchovní svobodu Božích dětí (viz KKC 1828). Plody lásky jsou radost, pokoj a milosrdenství; láska vyžaduje velkodušnost a bratrské napomínání; je vlídností; vzbuzuje vzájemnost, projevuje se nezištností a štědrostí; je přátelstvím a společenstvím. (KKC 1829)

Protože *láska-agapé* je ctností vlitou Bohem, je Božím darem, který sami nemůžeme získat. Můžeme ale o rozmnožení tohoto daru prosit, můžeme jej rozvíjet modlitbou (přátelským a synovským vztahem s Bohem), svátostmi, vědomým životem v Boží přítomnosti, rozjímáním Písma sv., praktikováním ve vztahu ke všem lidem bez rozdílu a bez podmínek.

Božská ctnost lásky je hřivnou, svěřenou nám Bohem, abychom ji rozmnožili. Láska má podivuhodnou vlastnost – rozmnožuje se jen tím, že se dává a rozdává; pokud si ji budeme chtít ponechat pro sebe, přijdeme i o to, co si myslíme, že máme. (Jan 12, 24; Mt 25, 29)

Písmo: Dt 5, 4–7, Jan 15, 12–17, 1 Kor 13, 1–7.13, 1 Jan 4, 7–11

Otázky:

- Pečuji o svůj vztah s Bohem, snažím se jej prohlubovat životem v jeho přítomnosti? Jsem vděčný za Boží dary?
- Jsou členové sdružení mými přáteli? Pokud ne, čím je to dáno?
- Nechybí přirozené základy přátelství?
- Čím je můžeme v našem sdružení posílit?
- Dá se nějak nedostatek přirozené náklonnosti nahradit? Co v tom budeme konkrétně dělat?
- Modlím se za naše sdružení?

Četba: encyklika Benedikta XVI. „Deus caritas est“

Světec: Markéta Savojská

Literatura:

C. S. Lewis: Čtyři lásky

Christian A. Schwartz: Tři barvy lásky (kniha v PDF formátu ke stažení na webu farnosti Cheb – http://www.farnostcheb.cz/index.php?option=com_docman&view=document&alias=517-christian-a-schwarz-tri-barvy-lasky&category_slug=kniha-a-aplikacni-prirucka&Itemid=100093)

Vzhledem k omezenému prostoru jsme formační materiály tentokrát museli dosti zkrátit. Celý text najdete na <http://laici.op.cz>.

Ze života místních sdružení

4. pražské sdružení svaté Kateřiny Sienské OP

Nad problémem žádosti o zprávu ze života našeho sdružení se nějakou dobu zastavil čas. Psát o duchovní činnosti by nebylo tak složité, jsme přece jen na „poli modlitby“, ale věřím, že největší zprávou je poselství, které naše sdružení nese právě svou existencí.

Oficiální zřizovací listina 4. pražského místního sdružení je datována ke dni 1. 11. 1990, jeho počátky však z vyprávění sester jsou někde v 50. letech. První setkání sester s dominikány v letech 1946–1949 jsou ve studentských skupinkách účastnicích se letních táborů vedených P. Reginaldem Dacíkem OP a P. Jiřím Maria Veselým OP. Tábory byly vlastně exercicie spojené s následnými výlety v přírodě, kde se vedly duchovní rozhovory (např. Hostinné v Podkrkonoší nebo Kokory u Olomouce). Pro zájemce setkání pokračovala dále pravidelným setkáváním v klášteře u svatého Jiljí v Praze, kde po slavení mše svaté pokračovalo společné sdílení a duchovní rozhovory. V té době v barokním refektáři kláštera probíhaly také veřejné debaty a přednášky na různá témata. Rozbor a nauka o jednotlivých knihách Písma svatého, teologické otázky o uspořádání církve, ale i rozbor sporných otázek z jejích dějin. Setkání byla formou volné diskuze a zvlášť živé formy prý nabírala při přednáškách P. Silvestra M. Braita OP, jak uvedla sestra: „vždy bylo plno“. Z řad studentů vzešli zájemci o vstup do III. řádu, přípravy se později konaly v soukromých bytech na pravidelných modlitebních setkáních. Ještě dne 9. 5. 1948 se konaly sliby dvou sester: „v kleče v kapli svaté Zdislavy (tehdy blahoslavené) před oltářem, ještě s původním obrazem, jsme skládaly profesi... chci od nynějška žít podle řehole a pravidel bratří a sester téhož řádu kajících svatého otce Dominika až do smrti!“. Sestry tehdy přijímaly škapulír v malém provedení, malé bílé čtverečky na stužce, které nosily pod oblečením.

Ač rok 1950 ukončil veřejný život klášterů i činnost III. řádu, jejich duch umlčen nebyl, vznikla krásná a věrná přátelství a duchovní povolání, která vydržela již doslova půl století. Ze svědectví sester se tajná setkání v bytech uskutečňovala u sestry Jarmily Kateřiny Doležalové, u sestry Vilmy Magdaleny Kunešové po sametové revoluci menší skupina. Zde byly také seznamovány a formovány nové zájemkyně o vstup do III. řádu. Kandidátky se po zkušební době a tajném udělení souhlasu provinciála pak ujímal někdo z otců a dokončoval její formaci. V dubnu roku 1989 se tak konala

jedna z obláček u svaté Voršily za účasti P. Jana Rajlichy OP a Jordána Ma-
tausche OP. Rok 1968 přinesl určité uvolnění činnosti sdružení, ale teprve
roku 1989 se zúčastnila skupina 4 sester exercicií v Poděbradech u sestřiček
v malé vilce na okraji města. Dále již následovala pravidelná setkávání
o prvních sobotách v měsíci u svatého Jiljí v Praze, které se konají až doteď.
Setkání sdružení se vždy konalo za účasti řádového asistenta, který se v na-
šem sdružení dlouhá léta velmi často střídal, a to až do roku 2000, kdy byl
ustanoven řádovým asistentem P. Jordán Vinklárek OP. Z představených
sdružení bych ráda vzpomněla a poděkovala Pánu za duše sester: Kateřiny
Jarmily Doležalové (představená v letech 1948–1996†) a Anežky Marie
Kloudové (představená v letech 1996–2000†), za vytrvalost a věrnost sestře
Anně Miloslavě Zásmětové (představená v letech 2000–2015).

Dovolím si uvést pár řádků ze svědectví jedné spolusestry, její maminka
byla členkou studentské mládeže (později dlouholetá členka sdružení až
do své smrti), o kterou se staral P. Jiří Maria Veselý OP, řádky z jeho dopisu
z 10. 1. 1950 k svatbě: *„Do pokoje, který se jakýmsi božským způsobem vлил
do mé duše ve vězení, při vzpomínce na vás oba přichází paprsek jakéhosi
tepla. Někdy mám totiž černé pokušení, že jsem žil zbytečně. Ale myslím, že
vy dva jste a budete šťastni a já jsem stál při vašem hledání a nalezení Boha
blízko vás a já jsem teď tak rád, že kousek mé dobré vůle se přelilo do vás
a bude ve vás žít v lásce z Boha.“* Od dětství ji maminka vedla k víře i mod-
litbě, ale do kostela začala chodit až od 12 let, v té době také těžce onemocněl
její tatínek. Přípravu na první přijímání a zpověď vedla terciářka Václava Au-
gustina Němcová, což komentuje slovy: *„... zamilovala jsem se do evangelia
svatého Jana a našla v něm vše, co jsem v jiných knihách po kapičkách sbí-
rala. Už začátek a vyznání svatého Jana Křtitele byly odpovědí na mé hle-
dání. Maminka mi jako biřmovací patronku poradila svatou Terezii z Li-
sieux, a ta mi dodávala sebevědomí. I když nejsem studijní typ, jako byla
moje maminka, šla jsem si svou malou cestou pod ochranou svaté Terezie.“*

Naše sdružení má aktuálně 12 aktivních sester, které pravidelně dochá-
zejí (některé je třeba dovézt autem a část z nich překonává úseky Prahy
o berlích), dále je zde 16 sester, které již ze zdravotních důvodů nebo přestě-
hování nejsou schopny docházení, nebo již není kontakt. Věková struktura
je 40–60 let 3 sestry a 60–90 let 9 sester, tedy je nás každým rokem o něco
méně „zde“ a věřím, že tam „nahoře“ více. Při setkání se společně modlíme
v 8:30 ranní chvály, slavíme mši svatou, kterou končíme pokusem o zpěv
Salve Regina a O lumen Ecclesiae. Po mši svaté zůstáváme v kapli svaté Zdi-
slavy a následuje společný program, který končíme modlitbou růžence ko-
lem 11–11:30 hod. V rámci společného programu si připomínáme postupně
události ze života svatých, probíráme teologická témata a části biblistiky,

svátosti a zařazujeme aktuální témata, co připlouvají s událostmi minulého měsíce. Vše se snažíme tematicky začleňovat do okruhů studijních okruhů formace LSSD.

Za sdružení bych ráda poděkovala za novou podobu OPuscula, které je pro sestry velkým přínosem, jeho pomocí se dostávají trochu do dění řádu, kam již fyzicky „dojít“ nemohou. Tištěná podoba je také pro ně velkou pomocí, protože jde většinou o generaci, kterou již PC láskyplně minul.

Nemáme nové kandidáty, nemůžeme z důvodu věku sester již vést činný apoštolát, ale jsme tu pro vás ostatní, modlíme se za vás všechny a na vaše úmysly. Náš pravidelný společný růženec je obětován za celý řád, dorost a za ty, co odešli. Z pohledu na naše sdružení mohou vyvstat mnohé obrazy, ale já vidím jen relativnost všeho, co se děje, co je nyní „dobré“, nebo „zlé“... vždyť jak málo toho víme. Jen čas ukáže a teprve věrnost ve víře toho, „kdo zůstává“, jde ruku v ruce s PRAVDOU.

*Ve svatém otci Dominiku složeno ze svědectví sester sdružení 4. MS
Praha (JUDr. Helena Zdislava Brabencová; MUDr. Ester Anna
Víznerová; Kateřina Hana Večerková; Pavla Libuše Charvátová;
PhDr. Petra Anežka Jagošová)*

MS Blansko

Sdružení svatého Alberta Velikého v Blansku nabralo mízu v polovině sedmdesátých let minulého století. Záhy vykvetlo a přineslo plody. Ty rané jsme sklídili a zužitkovali. Pozdní vyzrálé se nekazí a ještě nám slouží. Když bych ještě pokračoval v tomto časobrazném popisu, nacházíme se před svátkem svatého Martina, patrona blanenské farnosti a svatého Alberta Velikého, patrona sdružení. Tedy podzim se láme do zimy.

A jak to vypadá v reálu? Upadající komunismus nám umožnil žít a prohlubovat svoji víru ve společenství. Měli jsme konspirační pravidla. Bezpochyby nás však nejbližší orgán StB měl zmapované a jen díky tomu, že měl splněno otravováním pátera Lízny, Kubíčka a jiných, jsme byli ve stínu. Pak také sami nevěděli, jestli nebude aféra ze smrti studenta Pavla Švandy v Macošě. Těmito léty nás provázeli otcové Albert Beneš a Augustin Prokop. Měli jsme pravidelná měsíční setkání. Občas jsme pořádali výpravy za známými z dominikánské rodiny, vytvořil se kroužek vážných zájemců o studium. Naše rodina přesídlila na vesnici do sousední farnosti Jedovnice.

Pád komunismu nás zastihl připravené. Dva bratři legalizovali svoje studia a záhy mohli být svěceni na trvalé jáhny. Některé sestry začaly učit náboženství, jiné rozbíhaly charitní dílo. Já jsem se pustil do vesnické politiky. Myslím, že jsme přispěli k budování občanské společnosti s křes-

řanskými prvky. Při plném nasazení jinde nezbyla energie na trvalou dominikánskou formaci. Neměli jsme společnou činnost. Zachovali jsme si pravidelná měsíční setkání a kontakt s dominikánskou rodinou. Několik let po revoluci jsme pořádali i letní exercicie. Obohacením sdružení byly také sestry terciářky, které ač žily v sousední vesnici, jsme neznali. Ty byly napojeny na kongregační sestry ve Střelicích a Kadani. Svou horlivostí probouzely zájem o setkávání s nádechem dominikánství. Skoro to vypadalo, že vznikne další sdružení. Trochu jsme překračovali směrnice a přijímali členy uspěchaně. Počet členů sdružení přesáhl 20.

Pak nastalo období tříbení. Zasáhly nás nemoci a úmrtí. U nejvíce zkoušené rodiny Klíčové to začalo tragickou smrtí jáhna Františka Klíče. Od té doby jsme přijali do našich řad jednu sestru. Mnohé zmohla únava a jiné priority. Teď se nás na pravidelných měsíčních setkáních sejde maximálně osm. Posledním naším vzmachem bylo uspořádání výstavy k 800 letům řádu. Pro dominikánskou rodinu v současné době nejsme žádnou ozdobou. Nedodržujeme hned několik bodů směrnic, ČODLF nepraktikujeme. Nicméně neustále děkujeme všem větvím dominikánské rodiny za dobra, která skrze ně dostáváme. Ať jsou to ona zjevná: asistování našemu sdružení, setkávání osobní i větší, informace, písemná pojednání nebo dobra řádu přislíbená. Děkujeme.

Jaromír Lorenzo Sedlák

MS Znojmo

Ve čtvrtek 25. května se někteří členové našeho sdružení (osobně mě mrzí, že mi zrovna na ten večer vyšla směna) vydali na pouť do Tvořihráze, kde stojí kaple svatého Dominika. Farnost je ve správě dominikánského řádu. Mši svatou přijel sloužit o. Alvarez, který pak poutníkům ukázal ještě hájenu a pozemky navrácené v restitucích.

Pravidelné měsíční setkání našeho sdružení se tentokrát uskutečnilo o svátku svaté Zdislavy. Mši svatou k její cti v kostele svatého Kříže sloužil P. Miroslav Parajka. Po mši svaté jsme se v kapitulní síni kláštera pomodlili desátek růžence. Po několika informacích o pouti pro ty, kteří se jí nemohli zúčastnit, nastal čas pro přátelský rozhovor, který též upevňuje společenství.

Červnové setkání našeho sdružení se uskutečnilo 29. června, na slavnost svatých Petra a Pavla. Po mši svaté jsme se setkali s naším novým (nebo vlastně staronovým) asistentem, o. Cyrilem. Tentokrát jsme se sešli téměř všichni. Na faře jsme se pomodlili večerní chvály a Salve Regina. Pak se o. Cyril ptal na dění v našem sdružení, povzbudil nás a přinesl spoustu nových inspirací. I my jsme na něj na oplátku měli spoustu otázek. Setkání

se patřičně protáhlo, když jsme ještě probírali další odstavec z papežské exhortace *Evangelii gaudium*, tentokrát o tom, zda je pro nás církev skutečně matkou a působí srozumitelně. Nakonec jsme se pomodlili desátek růžence a O Lumen. Toto setkání bylo nádhernou tečkou na závěr školního roku.

V úterý 8. srpna se naše znojemské sdružení i farnost při kostele svatého Kříže sešly oslavit slavnost svatého Dominika. Celebrovat mši svatou přijel z Rakouska otec Egýd. Znojemské mnišky tuto slavnost doprovázely krásnými vícehlasými zpěvy. Po závěrečném požehnání jsme se přesunuli do sálu kláštera k občerstvení a přátelskému setkání.

Michaela Benvenuta Hobzová

Posláni kázat evangelium

List magistra řádu po kongresu o poslání Řádu kazatelů, 2. část

Kázání jako cesta posvěcení v rodícím se světě

Služba Slovu není na prvním místě pro kazatele funkcí, ale stezkou vedoucí k jejich posvěcení. Kázání nás vede do srdce světa, protože je naší cestou, jak následovat „Krista kazatele“, a současně je i přáním žít s ním. Vede nás do srdce světa, ve kterém si spolu s ním přejeme rozeznat všechna znamenání příslibu, jenž se má vyplnit; světa, který, jak říkáme, se teprve bolestně rodí. Kázání také přivede do našich srdcí nás samotné, jednotlivě i ve společenství, a dává nám tentýž příslib našeho znovu-početí a znovuzrození, abychom se mohli stát svatými!

Nepokoj světa

Když přemýšlíme o světě, který se stále bolestně rodí, tak to pro nás ve své podstatě znamená využívat ty prostředky, díky nimž se naučíme rozeznávat to, co dnes přetváří obraz světa, abychom mohli dát přednost touze jít tam, kde je ve světě utrpení. Na těchto místech se tak můžeme připojit k těm, kdo tam žijí, a pokusit se spolu s nimi pochopit, co se děje, co je možným příslibem a má potenciál se ještě víc rozvinout, co musí být proměněno, přestavěno, přeorientováno, odmítnuto. Běžte do těchto neklidných míst světa, kde dlouhá historie rozhovoru, jemuž chceme i my sloužit, rozhovoru Boha s lidmi, přispívá spolu s dějinami vybudovanými člověkem k vytváření světa, ve kterém žijeme společně, světa, který je ke všem pohostinný a který je všemi udržován.

Z tohoto důvodu úkol ohlašování Dobré zprávy o příchodu Božího království, toto dobrodružství kázání, volá po neúnavném rozlišování znamení časů, ve kterých proměny mohou představovat hrozivá nebezpečí pro lidství člověka, ale současně mohou být příležitostí, protože, jak říká básník, kde je nebezpečí, tam také roste moc spásy. Tady mohu pouze vyjmenovat to, o čem jsme spolu diskutovali a o čem jsme také opakovaně říkali, že by bylo dobré, kdybychom tady naše porozumění prohloubili: Neposlal snad Dominik na prvním místě bratry, aby „studovali“, aby se připojili k novým akademickým místům, která se snažila o to, aby člověk porozuměl sám sobě, světu kolem sebe a svému Bohu? Proto bychom se měli snažit více porozumět skutečnosti velkého pohybu lidí způsobeného vynucenou a bolestnou migrací, které jsou v dnešní době mnozí uprchlíci obětí a která rodí tak mnoho utrpení, strachu a zároveň paralyzuje lidskou schopnost vytvářet harmonická společenství. Porozumět skutečnosti kulturního a náboženského soužití a jejich křížovatek – typických znaků globalizovaného světa, která nesmazává (ale naopak možná dokonce i zesiluje) identitu uzavřenosti a protekcionismu; křížovatek ne vždy mírumilovných, ne vždy poklidných a ne vždy „inteligentních“, protože jsou hluboce poznamenány vášněmi a bolestnými vzpomínkami. Porozumět hluboké proměně způsobu komunikace, vztahu s druhými a potřebě sebeprosazování, kde současné světy čelí paradoxu, protože na jedné straně existuje lidská potřeba být spojen s ostatními a na druhé straně je tu riziko, že se můžeme ocitnout v situaci, aniž bychom si to skutečně vybrali, kdy budeme jimi uvězněni. Porozumět konfliktům, ve kterých se znásobuje napětí mezi globalizací a politikou identity, které jsou záminkou ultra-liberálního trhu pro drancování klíčových surovin v mnoha zemích a vzniku závislosti celých populací – často těch nejchudších a nejzranitelnějších – na střetech zájmů, které se jich vůbec netýkají. Konflikty, někdy oživované vzpomínkami na kolonizaci anebo na vynucenou nadvládu, které jsou v paměti národů původcem zranění, a proto je potřeba tato zranění uznat a věnovat se jim, jinak dochází ke znovuobjevování konfliktů. Porozumět vážné politické krizi, která je příliš často znetvořena korupcí, falešnými a manipulujícími slovy, elitářskými pohledy některých sociálních struktur a jejich představami o budoucnosti a krizi demokracie vyprázdňenou od svých požadavků a svého smyslu, ve které důstojnost člověka a jeho práva musí být tak trochu znovu-vydobyta, abychom zabránili tomu, že lidský jedinec se opět stane předmětem komodifikace (tj. procesu, při kterém se z objektů, znaků, událostí, vlastností, lidské práce či lidí samotných stávají předměty směny, podléhající mechanismům trhu). Porozumět ekologické krizi, na kterou zareagoval i papež František v encyklice *Laudato Si'*, ve které jasně zdůraznil výzvy pro evangelizaci a poukázal na ohrožení

původního obyvatelstva, jejich důstojnosti a podmínek života. A opět, měli bychom porozumět i krizi zranitelnosti. Tato krize v sobě zahrnuje jak větší citlivost na realitu, že křehkost se nachází v srdci samotné identity lidského tvora, tak i otázku nárůstu vynucené zranitelnosti jedince, která se v dnešním světě ještě zhoršuje, je otevřená a instrumentovaná (obchod s lidmi, svoboda projevu pro ženy na některých místech). Do této krize patří i křehkost struktur a životních podmínek (krize země, vody, energie). Porozumět krizi základních buněk společnosti, rodinných buněk, ale také pracovních buněk, jako i buněk společenského života, kde napříč stoletími byl kulturní a náboženský pluralismus příležitostí a hnací silou, a najednou se stal nebezpečím a prokletím. A konečně, porozumět krizi náboženství, která jsou vystavena tomu, co může být stejně dobře jejich hlavním pokušením: vnucovat se jako unikátní moc s tvrzením, že ona jsou svatá, a dokonce i Bohem, prohlašovat se za propagátory výlučných identit a bojovat s ostatními, aby mohla kontrolovat území anebo populace. Porozumět krizi, ve které, a to nemůžeme popřít, je katolická církev na některých místech dezorientována sekularismem, který je jí vnucován, aniž by si toho někdo všiml, ale která přesto může pokračovat v tom, aby byl příslib slyšen a rozeznán jako způsob života, který není výlučný, ale posilující a osvobozující. Proto bychom měli najít způsob, jak například přetvořit struktury místních organizací anebo rozdělit těžké úkoly a spoluzodpovědnosti, které by se měly přizpůsobit vývoji společností a kultur, nabízejíce tak církvi růst v synodalitě.

Foto: <https://www.dominicanajournal.org>

Komunity, které se samy bolestně rodí

Ale „kde je nebezpečí, tam také roste moc spásy“. Velmi často, když bratři anebo sestry poukazují na zmíněné skutečnosti jako na naléhavé výzvy, tak také ukazují, že bylo možné vnést oheň naděje, proměny a znovuzrození do různých osudů, kde bolest a neúspěch nemusí mít nevyhnutně poslední slovo. Konkrétní zkušenosti, které byly zmíněny, a také výměny názorů v průběhu kongresu nás zvou k tomu, abychom odolávali rezignaci. Vskutku, někteří z nás, některé komunity a tím pádem my všichni společně, víme

velmi dobře, že některé ze skutečností uvedených výše jsou přítomné v realitách našich vlastních komunit a jednotlivců (myslím na skutečnost migrace a potřebu hledat útočiště, na sekularismus, na pluralistické soužití, na bolestné vzpomínky, na častou potřebu v našich komunitách po usmíření mezi lidmi poté, co skryté konflikty otrávily vztahy na dlouhá léta...). Tato blízkost zkušenosti by nám měla pomoci být citlivými k těm, k nimž jsme posláni hlásat Boží přátelství jako dobrou zprávu. Měli jsme možnost zakusit radost z vyslechnutí svědectví o způsobech odporu, buď prací vykonávanou některými z nás, anebo zapojením se do sociálních hnutí, asociací, dobrovolnických organizací, podporou kampaně za sociální spravedlnost, solidaritou se skupinami obětí, provozováním vzdělávání tak důležitého v čase, kdy kulturní výměna a vzdělávání se staly v některých místech tak křehkými. Díky zkušenostem a svědectvím jsme byli schopni znovu objevit, že samotný fakt přijetí takovýchto závazků od nás také žádá, abychom posílili náš způsob života, jako jednotlivci i jako komunita. To znamená na jedné straně podporovat v naší vlastní realitě všechno, co může vést k zlidštění každého z nás, k odpuštění a smíření, k nápravě vykonávání moci, k nejspřavedlivějšímu možnému uskutečňování demokracie, na kterou jsme tak hrdí v našem řádu a které jsme my sami někdy tak ubohými zastánci. Takto potom potvrzujeme přesvědčení, že můžeme přispět k „spáse a proměně“ světa tím, že budeme čelit těžkostem podobným těm, s nimiž je konfrontován i tento svět. Na druhé straně je tu otázka, jak může vyjádření způsobu, kterým čelíme skutečnostem, které zakoušíme, vést k tomu, abychom přijali konkrétní zodpovědnost za mír na bázi spravedlnosti, ve prospěch vzdělání, demokracie a usmíření na sociální úrovni. Jak například můžeme neuspět v pochopení toho, že starost o to, abychom respektovali slovo každého v komunitě, v nás může posílit touhu mluvit za ty, kdo žádný hlas nemají? Řečeno ve zkratce, ohlašování vtělení příslibu nás volá k tomu, abychom usadili naše vlastní slovo do osobního i komunitního postoje modlitby, kontemplace, modlitby za mír, jedním slovem, do naší proměny.

Tento dialog mezi schopnostmi rozlišovat znamená čas, v práci samotné a v komunitách, otvírá možnost klidného posouzení apoštolského závazku. Umožňuje nám, tam kde to je vhodné, zvažovat, jakým způsobem se vymánit ze svého zabydlení a jít přednostně do náročných, nepohodlných míst, kde Slovo není očekáváno, a někdy není ani přijímáno. Potom se kázání, které putuje, může zrodit v místech neklidu ve světě.

fr. Bruno Cadoré OP, magistr řádu

Řím 25. března 2017

Přeložila S. M. Alberta OP, pokračování příště

Setkání České dominikánské rodiny

21. října 2017 v klášteře dominikánů v Olomouci, Slovenská 14

Program

9:00 růženec v kostele Neposkvrněného početí PM

9:30–10:30 mše svatá, celebruje Mons. Josef Nuzík

10:30–11:00 malé agapé

11:00–12:45

- fr. Benedikt Mohelník OP: Provinční kapitula leden 2018
- s. Eva a fr. Mannes Marušák OP: pozdrav ze Slovenska a představení činnosti laických sdružení na Slovensku
- br. Reginald, s. Dita: Fatyma 2017

12:00 Anděl Páně, sexta

12:15–13:45 oběd, odpolední kafe, větrání OP zahrady

14:00–15:00 skupinky:

- I. Dominikánští laici pro 3. tisíciletí: Jaké je povolání dominikánských laiků v dnešním světě? Jaké před námi stojí výzvy? Jak konkrétně můžeme sloužit církvi v naší zemi? Jak přijímat mladé lidi, kteří jsou osloveni příkladem svatého Dominika a chtějí žít jako laici ve světě? A mnoho dalšího; moderují: František Falkenauer, představený laických sdružení sv. Dominika a fr. Hyacint Ullman OP, asistent promotora pro dominikánské laiky
- II. IDYM: představení činnosti; moderuje s. Dita
- III. Dotyk krásy: „Blízky vztah mezi tím, čo je dominikánske, a tým, čo je ľudské“ o umělecko-duchovních aktivitách dominikánské rodiny na Slovensku; moderuje fr. Mannes Marušák OP
- IV. Škola formácie bratrstva laikov sv. Dominika: zkušenosti z projektu formace dominikánských laiků, který byl ukončen v listopadu 2016 na Slovensku; moderuje s. Eva

15:00–15:45 závěry z práce ve skupinkách

16:00 nešpory v kostele Neposkvrněného početí PM

Kvůli návaznosti na příjezdy vlaků (Praha, Ostrava, Brno, Uherský Brod, Valašské Meziříčí) a komplikované dopravní situaci v Olomouci, kde se rekonstruuje celé centrum v okolí katedrály, je posunut začátek mše na 9:30 hodin.

Z Hlavního vlakového nádraží pojedete tramvají č. 7 přes ulici Kosmonautů na Náměstí Hrdinů, odkud se pěšky přesunete do kostela. Celý přesun trvá asi 15 minut. Je zapotřebí si zakoupit jízdenku za 14 Kč (u řidiče za 20 Kč). Tramvaje z Hlavního vlakového nádraží odjíždí cca každých 5 minut.

Co už se nevešlo a co by vás ještě mohlo zajímat:

- rozhovor s fr. Klimentem (<http://fojtikova.webnode.cz/news/rozhovor-s-novoknezem-p-klimentem-t-mikulkou-op>)
- ohlédnutí za misíí v Sušici
https://www.youtube.com/watch?v=oE9_RScm5RI
<http://www.katyd.cz/zpravodajstvi/susice-poprve-zazila-evangelizacni-dny-viry.html>
- novinky Krystalu OP | <http://www.krystal.op.cz/novinky/list>
(dokument *Zpívejte Pánu* o hudbě v bohoslužbě, nové číslo *Salve* o obavách v církvi, plánovací diář OP 2018)
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>

Všem autorům, na něž se v tomto čísle nedostalo, se moc omlouváme. Nezoufejte, jste v pořadí :-)

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmána Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Macháček (machacik@volny.cz)

Dušan Česlav Macák (ceslav@post.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | První sliby fr. Václava OP. Foto: A. Pawlowski

2. s. | První sliby fr. Václava OP. Foto: A. Pawlowski

Obláčka u sester dominikánek. Foto: Česká kongregace sester dominikánek

3. s. | Dny víry Sušice 2017. Foto: © Marek Novak / Člověk a víra

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v. s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 11. 2017

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Setkání České dominikánské rodiny Olomouc 2017

První sliby fr. Václava OP

Obláčka u sester dominikánek, sliby v Díle blažené Zdislavy

Dny víry Sušice 2017

Dominikánské sny v Čičmanoch

Posláni kázat evangelium – List magistra řádu (2. část)

Program obnovy dominikánské laické formace

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.